

La vida d'una poeta: Sylvia Plath

He estat llegint la nova traducció de la *La campana de vidre* feta per Marta Pera. L'única novel·la que publicà la poeta Sylvia Plath en 1963, amb pseudònim, un mes abans del seu suïcidi. La novel·la, pel que s'endevina, va germinar de les classes del poeta Robert Lowell, el qual liderà la poesia dita "confessional", que a nosaltres ens arribà a través de Gabriel Ferrater.

Admetem, doncs, que *La campana de vidre* és una novel·la autobiogràfica, escrita amb un gran convenciment del propi valor. Només emmascara els noms, el propi i els dels altres, però, sobretot, les escenes en la part hospitalària, sonen cada vegada més realistes. Té una gran habilitat en acabar els capítols, en sec. De la mateixa manera acaba la novel·la, amb una obertura.

Un dels grans temes és la primera relació sexual, el que els pomposos en dirien "la pèrdua de la virginitat". Podria afirmar-se que acaba decidint la direcció general de la vida de l'Esther Greenwood. Aquesta dèria d'acabar amb la hipocresia, aquesta

↓
**'LA CAMPANA DE VIDRE'
ESTÀ ESCRITA AMB UN
GRAN CONVENCIMENT
DEL PROPI VALOR**

declaració exagerada segons la qual ella serà distinta després de la primera relació acaba marcant la vida de la protagonista.

Pel que puc endevinar és evident que està en un nou terreny literari. Intel·ligentment, és mestra en els diàlegs, mestra en el concret.

L'inici viscut en les ales daurades d'un premi glamorós en una Nova York calorosa, és en si mateix un inici molt novel·lístic: la noieta rossa i alta de Boston que fa cap a la gran ciutat, premiada. La darrera foto, amb els ulls inflats i la rosa de tija alta ja ens indiquen que les il·lusions són fetes de paper lluent.

La novel·la només posseeix a l'inici una referència històrica: l'estiu calorós que van electrocutar els Rosenberg. Fou el 19 de juny de 1953. Ambient de guerra freda, guerra de Corea. Electrocutació d'una parella jueva amb simpaties comunistes per passar secrets atòmics a Rússia. Sospito que la institució privada per a dones –Smith College, on va estudiar amb beca– hi té una enorme importància. No és només que sigui una institució que cerca l'excel·lència sinó que et donen una beca per cursar-hi els estudis. És l'elegida.

Llavors, les topades amb els homes concrets: el que representa l'opció conservadora, el metge, amb plàcides expectatives de vida regalada i el diguem esbojarrat i passional, que representa la vida boja, són com dos expressions que no lliguen amb la singularitat intel·lectual.

Potser només caldria una acceptació de la intel·ligència d'una dona que topa amb un context que per més que sigui enlluernador –premis en hotels de luxe– no deixa de ser una gàbia daurada. Una campana de vidre, que és una metàfora que no deixa de ser una forma de singularitat poètica i novel·lesca. Una singularitat de dona. Que l'assumpta anava en sèrio –i que potser les formes de transgir amb la realitat no eren habituals en la seua manera d'entendre el món– ho indica el suïcidi real. Potser tots els camins de la Plath duen al suïcidi, i potser això ja és també un excés.